

Julgransförsäljaren

Efter två års universitetsstudier var jag tvungen att återvända till min gamla gymnasieskola för att komplettera luckorna i mina betyg. Min motivation var sannerligen inte den bästa. Jag skolkade en hel del och deltog sällan i klassens gemensamma aktiviteter. Jag kände mig helt enkelt för gammal.

Den enda av klasskamraterna som jag kände någon slags vuxen gemenskap med var J. Han hade varit utbytesstudent i USA under ett år och var därför ett år äldre än sina klasskamrater. Jag hade en del vaga minnen av honom från förra gången jag fick i trean. Då gick han i ettan och utmärkte sig genom att gestalta ett par uppseendeväckande intressanta och humoristiska rollfigurer i elevspexet. Jag minns att jag reflekterade över hans vokabulär, som föreföll ovanligt mogen för att vara en sextonåring.

När J kom tillbaka från USA hade han vuxit till sig ordentligt, kroppsligen såväl som andligen, och utvecklat en egen stil. I skolan gick han för det mesta klädd i grå second-handkläder med en viss bohemisk elegans. Det halvlånga håret hade han färgat i en stålgrå nyans som matchade såväl kläderna som hans glittrande blå ögon. Han liknade ingen annan. Han såg intressant ut. Jag kunde inte undvika att låta blicken dröja när vi möttes och jag misstänkte starkt att han noterade det, fast han låtsades om ingenting.

En dag i skolmatsalen var det någon lustigkurre som hade kapat högtalaranläggningen och ropade VEM VILL HA EN BABY? ANMÄL GENAST ERT TÄVLINGSDELTAGANDE I RECEPTIONEN!

- Jag anmäler mig! ropade J genom matsalen med sin klangfulla röst.

Jag såg på honom och tänkte att ja. Ja, jag skulle vilja ha en baby med honom, vara hans baby, whatever. Jag tror, eller jag vill i alla fall tro, att han lade märke till min blick innan han småskrattande svängde på huvudet och lät ansiktet försvinna i håret.

* * *

Terminen närmade sig sitt slut. Det var dags att julhandla. I den stora gallerian i city hittade jag det mesta jag behövde. Lastad med påsar och paket på väg hem fick jag syn på en skylt: Julgranar 100 m. Jag chansade, satte ifrån mig paketen i entrén och traskade i pilens riktning.

Två kvarter in i villaområdet stod J i en liten kiosk omgiven av julgranar. Äntligen öga mot öga. Jag tog sats.

Jag valde omsorgsfullt bland granarna, skrattade, smekte hans pälskrage med fingrarna, lät dem glida upp i det mjuka glesa skägget, använde hela mitt charmregister. J höll fortfarande masken.

Det fattades 50 öre i min plånbok för att betala den utvalda granen och jag bad vänligt J om anstånd med betalningen. Jag kunde ju bjuda honom på en kaffe i skolan nästa vecka? J rörde inte en min. Han stängde kiosken och gav sig av för att tala med chefen om betalningen.

Det dröjde länge. J kom inte tillbaka och jag började frysa ordentligt om fötterna. Jag sökte igenom plånboken ännu en gång och hittade faktiskt den felande 50-öringen i ett sällan använt fack. Med tungt hjärta lade jag myntet på disken, tog min gran och gick.

Jag fick irra en god stund i varuhuset innan jag hittade mina paket. Någon hade flyttat dem till en korridor utanför en pälsbutik. Genom butikens skyltfönster såg jag en äldre herre omgiven av pälsprovande damer. Han vinkade inbjudande till mig. När jag steg in i butiken förklarade han att han ville ha mitt utlåtande om kvaliteten på de olika skinnen i den pälsmössa i patchworkteknik han just provade. Vilka av lapparna var av brittiskt ursprung, vilka var svenska?

Jag kände noga efter innan jag utvalde de två lenaste skinnen som brittiska. Den äldre mannen nickade instämmande och jag log. Efter besvikelsen i julgranskiosken kändes hans leende som en trygghet. Som en slags mild värme i magen.